

ISSN C505 - 737X

most:

Glasilo študentov Fakultete za gradbeništvo in geodezijo v Ljubljani | Maj 2010 | brezplačen izvod

MSU

Fotografija: Ian

Sanje (uvodnik)

Dragi mostovci!

Prvomajske počitnice so mimo. Nekateri ste si nabirali moči na potovanju, nekateri na morju, spet drugi pa kar doma. O tem, kje smo se potepali nekateri, si boste lahko prebrali v tokratni številki Mosta. Mogoče boste pa dobili kakšno idejo za poletne počitnice. Možnosti je neskončno. Najprej pa je na vrsti mesec Junij, torej mesec izpitov in trdega dela. Pustimo sedaj to na strani in se raje za 15 minut prepustimo sanjarjenju. Saj veste, sanje so brezplačne.

Sedaj lahko potujemo v eksotične kraje, se predamo mestnemu utripu največjih prestolnic, uživamo na gozdni jasi in sproščamo ob gorskem jezeru. Pustite svoji domišljiji prosto pot, dovolite si sanjati na veliko in vzemite si teh 15 minut zase. Naj vas na vašem potovanju spremljajo tisti, ki jih imate najraje ali slavna oseba, ki vas tako fascinira ali pa se na pot podajte kar sami. Zamislite si potovanje od vsega začetka. Torej, če ste v knjižnici iz knjižnice, če ste doma od doma, če ste na predavanjih... počakajte do konca predavanj in se potem odpravite. V daljne kraje boste verjetno potovali z letalom. Ne bodite skromni in si privoščite svoje osebno letalo, ki vas bo popeljalo kamor želite, kadar želite. Če so odpravljate v hribe, ne pozabite pohodnih čevljev... Zamislite si pot, opazujte okolico, uporabite vsa svoja čutila in čute. Ko prispete na zeleno destinacijo raziskujte, dovolite da vas ponese v neznano. Užijte vsak trenutek. Ko ste popolnoma sproščeni, zadržite ta trenutek, potem pa se počasi odpravite nazaj. Pot naj bo ravno tako sproščujoča, saj veste da se lahko vrnete kadarkoli.

In spet smo tukaj. Takšen kratek odmor vam bo hitro napolnil baterije in spočil možgančke, ki delajo s polno paro. Zato si dovolite podati na to pot, dovolite si sanjati!

Želim vam vso srečo na izpitih in veliko sanjskih destinacij!

Xoxo Špela Lamut

Most na naslovnici

Sidney Harbour Bridge, je jeklena konstrukcija zgrajena leta 1932. Oblika mostu je lok nad prekladno konstrukcijo. Najvišja točka je 134m. Do leta 1967 je bila to najvišja konstrukcija v Sidneju. Zaradi svoje oblike so mu domačini nadelili ime "obešalnik".

ISSN c505 - 737x
Letnik 6, št. 4, Maj 2010
Izhaja 4 številke letno

Glavni in odgovorni urednici:
Tina Zavšek
Špela Lamut

Pomočniki:
Ditka Čakš, Maja Šušteršič, Andrej Šabec, Katarina Smrke, Katja Šušteršič, Katjuša Majerič, Moja Jelančič

Lektoriranje:
Simona Felicijan

Oblikovanje:
Janez Mikec

Tisk:
Peg d.o.o.

Naklada:
1000 izvodov

Izdaja:
ŠOFGG

E-mail uredništva:
spela.lamut@gmail.com

KAZALO VSEBIN

MALE SIVE CELICE

National stadium v Varšavi	4
Oasis of the seas	6
Islandski vulkan	7

POTOVANJE

Turčija	8
Strokovna ekskurzija v Prago	10

REPORTAŽA

Očistimo Slovenijo v enem dnevu	11
---------------------------------	----

FGG NAOKROG

Strokovna ekskurzija v Dubaj 2010	12
-----------------------------------	----

AKTUALNO

IGSM Zagreb 2010	14
Konferenca	15

ŠALABAJSEK INŽENIR

Ceste na Rudniku - Ljubljana	16
------------------------------	----

ŠTUDENTFUTER

Špinačni štruklji	17
-------------------	----

RAZVEDRILO

Sudoku	18
--------	----

KOLUMNA

Ko bom velik, bom...	19
----------------------	----

National Stadium v Varšavi

Zaradi podelitve Poljski pravice do gostitve UEFA Evropskega prvenstva v nogometu EURO 2012, je prišlo do hitrejše odločitve o gradnji modernega, osrednjega prireditvenega prostora za nogometne dogodke v Varšavi, primerne za 21. stoletje. Najmodernejši poljski nogometni stadion gradijo na področju prejšnjega Stadiona X-lecia, ki bo poleg tega eden najboljših opremljenih v tem delu sveta, zato National Stadium popolnoma zasluži svoje ime. Že v antiki so taki objekti gredili kulturne in družbene osi sodobne civilizacije (grška Olympia in rimski Kolosej). Športna tekmovalna, zabave in predstave so bili privlačni za prebivalce, tako kot čudesa sodobne tehnologije, ki so opravljala funkcijo državnosti in kulture. Tudi danes so objekti kot londonski Wembley ali rimski Olympic Stadium, simboli najprestižnejših športnih dogodkov, dihal jemajočih predstav, nepozabnih koncertov in velikega javnega druženja. Tako funkcijo bo izpolnil tudi National Stadium in Warsaw, z moderno, monumentalno arhitekturo, najvišjo kvaliteto uporabe, podprto z najsodobnejšo tehnologijo, udobjem, zaščito in varnostjo za gledalce in goste, možnostjo hitrega dostopa, kar predstavlja le nekaj glavnih

značilnosti projekta, ki se oblikuje pred našimi očmi. Multi funkcionalnost kot del arhitekturne zasnove nam omogoča videti stadion kot super moderno areno, kar je cilj lastnika ali organizatorja dogodka, ki želita obiskovalce pritegniti in jih zadržati na stadionu kolikor dolgo mogoče. Naš projekt omogoča obstoj objekta mnogih elementov z različnimi uporabami, ki omogočajo prireditve z zadovoljstvom in užitek obiskovalcev. Stadioni so verjetno zadnji kraji, kjer se ljudje srečujejo direktno v takem številu in se družijo kot antični Grki in Rimljani, kjer velike predstave razburkajo čustva. Želja je, da bi bil National Stadium in Warsaw eden tako čudovitih in enkratnih prostorov.

Moderen stadion je veliko več kot samo igrišče, osvetljava in tehnično ozadje ali nadzor nad celotnim področjem. Moderen stadion vključuje tudi storitve in sanitarije - garderobe za igralce, 1765 parkirnih mest pod igriščem, 965 stranišč, posebno opremo za invalide, mrežo kioskov s prehrano, trgovin, barov in restavracij, garderob, VIP tribune. Za predstavnike medijev je predvideno približno 900 sedežev, vključno 210 za radio in televizijske komentatorje.

National Stadium je namenjen nogometu, vendar pričakuje tudi ljubitelje čudovitih predstav, koncertov, zabavnih prireditev, saj omogoča izkusiti senzacionalne trenutke.

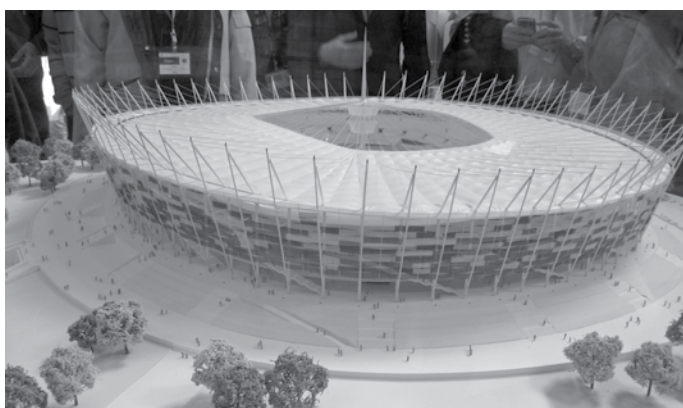
Zasnova nogometnega stadiona za 55 tisoč gledalcev, je glavni objekt na Poljskem, ki se gradi za Evropsko nogometno prvenstvo 2012. Je eden najpomembnejših stvaritev podjetja JSK Architekci in konzorcijskih partnerjev iz Nemčije: GMP in SBP.

Ta moderni, multi funkcionalni objekt je bil načrtovan v popolni skladnosti z zahtevami UEFA, FIFA in ISO standardov. Podjetje JSK Architekci, ki ga vodi Zbigniew Pszczulny in Mariusz Rutz sta tudi v ozadju zasnove Legia Warszawa stadium in Wroclaw football stadium, kar jima je omogočilo postati eden največjih in najbolj poznanih arhitekturnih birojev na Poljskem v zadnjih letih.

Struktura stadiona je zasnovana kot večnadstropni pristan s fasado v poljskih nacionalnih barvah.

Glavnina stadiona

Nad osnovo stadiona se dviga glavni del novega stadiona, ki zahvaljujoč arhitekturi,

uporabljenim materialom in moderni konstrukcijski tehnologiji, daje vtis lahkotnosti in dinamičnosti, lastnostim, ki sta povezani s športnimi dogodki in dinamično razvojni naravnostjo celotne države.

Arhitekturne značilnosti glavnega dela stadiona izvirajo iz linij jeklenih pilotov, ki so vidni in podpirajo streho, ki visi nad stadionom ter iz delno transparentne zunanje fasade, ki je kot tkana med jeklenimi piloti. Njena valovitost odseva obliko tribun in obliko strehe z jeklenimi piloti, princip gradnje pletene košare.

Glavna promenada deli obiskovalce na spodnjo tribuno in glavno zgornjo tribuno. Pod spodnjimi tribunami je 5 nivojev, ki so

zasnovani za različne namene. V prostoru med zunanjo in notranjo fasado, ki visi med jeklenimi piloti, ki podpirajo strešno konstrukcijo, je serija stopnišč, ki vodijo na zgornjo promenado (nivo +3)

Strešna konstrukcija

Strešna konstrukcija je sistem jeklenih linij, razporejenih med stisnjen zunanji obroč, ki počiva na jeklenih pilotih in »vpenjalnim zvonom« v središnji točki nad nogometnim igriščem. Princip strešne konstrukcije temelji na konstrukciji kolesa.

Strešna kritina je narejena iz membrane iz steklenih vlaken, pokritih s teflonom ali delno z okrog razporejenimi 8-metrskimi steklenimi elementi. Prostor nad nogomet-

nim igriščem se lahko pokrije s premično streho, ki skupaj s fiksno streho, ščiti pred padavinami ali soncem.

Pomična streha je shranjena v središčnem delu nad nogometnim igriščem in dopolnjuje središčno spiralo in sistem informacijskih tabel, ki so locirane v nižjem delu spirale.

Vhodni paviljoni

Trije paviljoni so namenjeni prostorom za prodajo vstopnic in varnostnim namenom z vstopno kontrolo. Ti paviljoni so povezani z majhnimi strehami, ki varujejo vhode, ki sestavljajo vhodne portale.

Špela Lamut

Sestava stadiona

Nivo +3

Ta nivo vključuje glavno promenado, ki deli obiskovalce z prehodom na zgornje tribune. Tu so tudi toaletni prostori, stojnice, točka prve pomoči, itd.

Poleg te opreme, vsebuje zahodni del tudi opremo in sedeže novinarje. Število sedežev se spreminja glede na športni dogodek in se lahko poveča glede na zahteve Evropskega nogometnega prvenstva.

Nivo +3 – Zgornja promenada, stojnice, toaletni prostori, točka prve pomoči.

Nivo +4

Ta nivo je v splošnem zasnovan za tehnične potrebe.

Izjema je bar za novinarje, ki je lociran v zahodnem delu, kjer je restavracija za obiskovalce z razgledom na Varšavo.

Nivo +4 – nivo za tehniko, restavracija, prostori za novinarje.

Nivo +5

Ta nivo vključuje dodatne tehnične kapacitete, ki pa so omejene z višino tribun in strešne konstrukcije.

Nivo +5 – tehnični nivo
Dodatna pojasnila o funkcionalni razporeditvi

Nivo +2

Ta nivo obsega:

- drugi nivo VIP prostorov v zahodnem delu
- konferenčni center v vzhodnem, severnem in jugovzhodnem delu,
- fitnes center v severnem delu
- pisarne v južnem delu

Vsi omenjeni nivoji skupaj z nižjimi nivoji, so povezani z dvema večnadstropnima dvoranama: - v področju VIP in v trgovinskem delu. Vertikalno komunikacijo omogoča serija dvigal in tekočih stopnic.

Nivo +1

Prvo nadstropje vključuje:

- VIP prostore v zahodnem delu
- skupek prostorov (možnost enkratnega najema ali najema za krajši čas) v vzhodnem delu
- pisarne v severnem in južnem delu

Nivo 0

Na nivoju je locirana glavna promenada novega stadiona, ki obiskovalce pripelje direktno na spodnje tribune in po zunanem stopnišču okrog promenade, do zgornjih tribun. Na razpolago je veliko število toaletnih prostorov, tribun, točk prve pomoči, servisov za obiskovalce, kot tudi 2600 sedežev v prostorih za poslovneže.

Nivo 0 – glavna promenada, prostori za poslovneže, stojišča, toaletni prostori, točka prve pomoči.

Nivo B2

Ta nivo je dve nadstropji pod promenado. Obsega sobo za sprostitev za športnike, sodnike in športne funkcionarje, hodnike do VIP področja in konferenčne centre na zahodnem delu, dostope do trgovskega področja na vzhodu, kot tudi parkirišča na severnem in južnem delu.

Nivo B2 – parkirišča, tehnični prostori, prostori za športnike, vhodi v garaže

Nivo B3, B4

Osnovo predstavljajo štirje nivoji, dva nižja (B4, B3) sta pod nivojem načrtovanega nogometnega igrišča in obsegata parkirišča in izhod do prostora za poslovneže, VIP prostora, pisarn, konferenčnega centra, kluba navijačev itd.

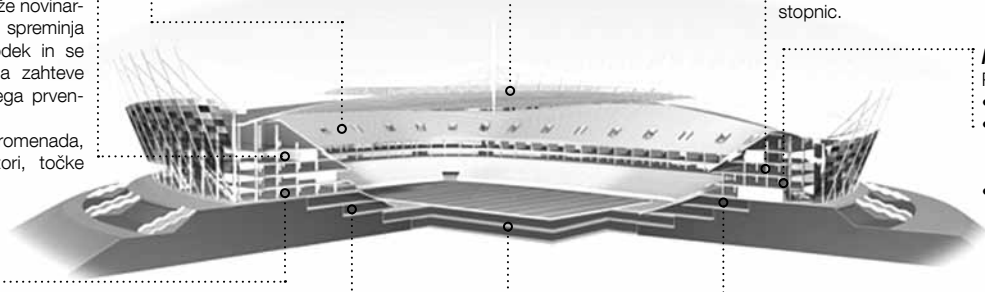
Nivo B4 – parkirišče, tehnični prostori

Nivo B3 – parkirišče, tehnični prostori, kapela in VIP prostori

Nivo B1

Ta nivo je neposredno pod promenado in obsega tiskovno središče in glavno kuhinjo na zahodnem delu, kot tudi muzej, trgovino in prostore za navijače s kuhinjo, ki oskrbuje konferenčni center in prostore za navijače na vzhodnem delu.

Nivo B1 – parkirišča, tehnični prostori, glavna kuhinja, prostori za novinarje, prostori za navijače, muzej

Oasis of the seas

Potniške ladje postajajo gromozanski plavajoči hoteli z večtisočglavo množico potnikov. Trenutno ima naziv največje ladje križarke Oasis of the Seas. Pred njo sta si omenjeni naziv delili Freedom of the Seas in Liberty of the Seas. Vsaka od slednjih dveh v dolžino meri 339 metrov.

Oasis of the Seas je neverjetna že od zunaj, njena notranjost pa je razkošje moderne oblike. Ladja je dolga 361,8 metra, široka 63,4 metra, nad morsko gladino se dviga 72 metrov visoko, potopi pa se 9 metrov globoko. Za primerjavo, ljubljanski nebotičnik je visok nekaj čez 70 metrov. Ladja lahko po morju pluje z največjo hitrostjo 42 kilometrov na uro. Ima kar 16 nadstropij s kabinami in restavracijami ter sprejme lahko do največ 6.296 potnikov. Celotna posadka šteje 2.165 ljudi, ki prihajajo iz preko 60 držav. Za pretok elektrike poskrbijo električni kabli, ki jih je na ladji za kar 5310 kilometrov. Na voljo je 2706 kabin, od tega jih ima 1956 balkon.

Oasis of the Seas je prva križarka, ki ima koncept različnih mestnih četrti. Ena od teh je Central Park, ki so ga ustvarili tako, da so najlepše dele newyorškega parka preslikali in jih prenesli na ladjo. Park, ki je na osmi palubi, obkrožajo bloki z balkoni šest palub visoko. V dolžino meri preko 100 metrov v njem pa se nahajajo cvetlični vrtovi in drevesa. Čez dan se lahko sprehajate po stezah, zvečer pa zrete v nebo, saj je središče ladje namreč odprto proti nebu. Najbolj zanimiv je bar Rising Tide, prvi premikajoči se bar na morju, ki se dviga tri palube visoko vse do osrednjega parka. Večer je namenjen zabavam, koncertom in uličnim predstavam. Da potnikom ne bi bilo dolgčas, so na voljo tudi casino, diskoteka, gledališče, fitness, savne, bazeni, jacuzzi, plezalna stena, namizni tenis, drsališče, bazen za deskanje na valovih,

trgovine, kozmetični saloni, restavracije,... Na ladji je tudi AquaTheater bazen, ki je z globino 5,4 metra najgloblji in največji bazen te vrste. Na krovu so torej kar štirje bazeni in deset whirlpoolov.

Ladja bo največ plula na relacijah proti Karibom in Bahamom, ki so relativno blizu zahodne ameriške obale, poleg tega pa je tam za razvajanje gostov idealno podnebje. Oasis of the Seas so gradili v pristanišču v Turkuju na Finskem (ladjarsko podjetje STX Europe). Dokončana je bila 28. oktobra 2009, nato se je odpravila na pot preko oceana. Na poti do ZDA je ladja plula pod mostom Great Belt (na Danskem). Višina mostu je 65 metrov nad vodo, Oasis of the Seas je navadno 72 metrov nad gladino vode. Ladjo so obežili tako, da se je povečal ugrez ter za prečkanje pod mostom izkoristili tudi ugodne vremenske pogoje. Ob prečkanju je tako razlika znašala manj kot 60 centimetrov. Si predstavljate pripetljaj ob napačnem izračunu? V Zduženih državah Amerike so jo nato predali v roke lastnikom, podjetju Royal Caribbean, ki jo je odpeljalo domov, v mesto Fort Lauderdale na Floridi. Ladjo so krstili 5. decembra. Naložba pa je bila vredna preko milijarde ameriških dolarjev. Ameriško podjetje Royal Caribbean, ponosni lastnik v zadnjih letih kraljuje v svetu križarjenj in kot po tekočem traku dela ogromne križarke. V zadnjih desetih letih je v povprečju zgradilo eno na leto. Med prvo deseterico največjih križark na svetu jih je tako kar devet od omenjenega podjetja.

Prepoznate jih po dodatku "of the Seas" na koncu imena. Oasis of the Seas sledijo Freedom of the Seas, Liberty of the Seas in Independence of the Seas. Na petem mestu je britanska Queen Mary 2, nato pa se spet začne prevlada Američanov. Podjetje Royal Caribbean ne počiva na lovrikah. Še preden se je Oasis of the Seas podala na prvo plovbo, so že naročili izdelavo njene sestrskeske ladje, ki jo prav tako gradijo Finci in naj bi bila dokončana letos. Njeno ime bo Allure of the Seas. Royal Caribbean ima sicer trenutno 21 ladij, ki so ves čas v uporabi.

Če ste z mislimi že odplavali daleč proč na dopust na ta plavajoči biser, naj vas še okvirno seznanim s cenami. Za osemdnevno bivanje na Oasis of the Seas boste za osnovno - notranjo kabino morali odšteti približno 900 evrov, za luksuzno suito pa okoli 1.700 evrov. Ta cena naj bi že vključevala polni penzion, zabavni večerni program, predstave in animacije ter športne aktivnosti. Kot doplačilo pa so na voljo tudi fakultativni izleti. Prej omenjenima osnovnima cenama morate obvezno dodati še ceno letalske karte do Floride in napitnine za vsako storitev. Vas še zanima takšen dopust? Oziroma primernejše vprašanje - si ga lahko privoščite?

Andrej Šabec

vir:
en.wikipedia.org/wiki/MS_Oasis_of_the_Seas
oasisoftheseas.com

Pogled na Centralni Park, ki izgleda kot lepo urejena mestna četrt.

Aqua Theater - se nahaja na zadnjem delu ladje

Islandski vulkan

Eyjafjallajökull

vir:
boston.com/bigpicture

V zadnjih letih je mati narava nemalokrat pokazala svojo moč. Nova znanja in razvoj tehnologij človeku dajejo moč in misel, da je vsemogočen, da meje ne obstajajo in da si lahko privoščijo prav vse. Resnica je seveda daleč od tega. Vonj po kapitalizmu je bil in je še vedno preveč mamljiv, da bi se ozirali na vsa opozorila. Samo v letošnjem letu (ki še ni niti na polovici) je zemeljsko oblo prizadelo mnogo katastrof. Najprej sta tla pošteno stresla potresa na Haitiju in kasneje še v republiki Čile na jugozahodni obali Južne Amerike. Ko se je prah ravno polegel, se je dvignil tisti iz ognjenika Eyjafjallajökull iz Islandije. Malo zatem pa še eksplozija na naftni ploščadi in grožnja z eno največjih ekoloških katastrof. Ob izbruhu vulkana so morali evakuirati okrog 800 ljudi, v območju 160 kilometrov okoli ledenika pa je bilo razglašeno izredno stanje. Letala niso mogla pristajati, zato so se obrnila in se vrnila nazaj. Dodatna nevšečnost ob izbruhu je bila misel na poplave, saj se je z ledenika nad njim začel taliti led. Kljub vsemu je bilo največ nevšečnosti v letalskem prometu, saj so bili vsi leti na otoku prepovedani. Zaradi širjenja prahu po Evropi pa je za nekaj dni letalski promet popolnoma ohromel

po celotnem ozemlju Stare celine. In zakaj je povzročil izbruh islandskega ognjenika toliko težav v letalskem prometu? Ravno zaradi svojega pepela. Običajno smo vajeni, da se ob izbruhu vulkana najbolj bojimo magme, ki privre na površje in uniči vse okoli sebe. Tokrat nas je vulkan presenetil s svojim prahom, ki se je dvigal do višine 10 000 metrov in s tem ohromil letalski promet po Evropi. Na tej višini namreč poteka večina letalskih poti in vulkanski prah bi bil lahko za potnike in letala usoden. Kajti vulkanski prah ni takšen, kot ga poznamo mi, ko na primer zakurimo les. Gre za delce amorfnega materiala, ki je manjši kot 2 milimetra in je podoben steklu, lahko pa vsebuje tudi precej žvepla. Sestava magme v islandskem ognjeniku je takšna, da v stiku z vodo tvori droben prah, ki so ga eksplozije odnesle nekaj kilometrov v ozračje. Ker pa so bili ti vroči delci toplejši od okolice, so se še dodatno dvigovali nekje do višine 10 000 kilometrov in se tam koncentrirali v največjih količinah. Prah pa ni bil problematičen samo zaradi vidljivosti na tej višini, temveč zaradi svoje strukture. Drobcji, ki sestavljajo prah, imajo ostre robove in najlažje jih poistovetimo z drobnimi delci stekla. Ti ostri

robovi površino letala kar »olupijo«, seveda v najslabšem primeru. Na splošno pa povzročijo veliko škodo na obodu letala, in sicer popravila zahtevajo milijonske zneske. Pa ne samo to, ti prašni delci lahko spraskajo steklene površine na letalih tako močno, da se ti prelevijo v »mlečna stekla« in s tem je vidljivost onemogočena. Seveda pa delci pepela vplivajo tudi na motorje. Uničujejo lopatice in s tem neposredno ovirajo dotok zraka skozi motor. Pri tem se zmanjša potisk, prah pa se zaradi visokih temperatur zmečča in sprime ter dobi efekt žvečilnega gumija. To pomeni, da se nalepi na motor in ga popolnoma onesposobi. Omenjen primer pa ni tako redek. Letala se na svojih poletih pogosto srečujejo z uničujočim pepelom. Podatki ameriške družbe National Oceanic and Atmospheric Administration namreč kažejo, da na leto porabijo več kot 58 milijonov dolarjev (42,4 milijona evrov) za odpravljanje škode, ki jo povzroči vulkanski pepel na letalih.

Kljub vsem zgoraj naštetim dejstvom se veliko letalskih družb in tudi njihovi potniki niso strinjali z zaporo zračnega prostora. Letalske družbe so v tem videle samo izgubo profita, ki jih je doletela med imobilizacijo, potniki pa izgubljen čas na letališčih. Po vsej verjetnosti bi primer z vulkanskim pepelom dobil pravšnje težo šele, ko bi prišlo do neizmernih gmotnih škod na letalih, ki bi preletela pepelnate oblake. Prav gotovo pa bi bila še največja senzacija strmoglavljenje letala s smrtnimi žrtvami. Kajti le tako huda tragedija človeka opomni, kakšna je prava vrednost človeškega življenja, in šele takrat, ko bi bilo že prepozno, bi večina čivkala, da bi oblasti morale nekaj ukreniti.

Maja Šušteršič

Turčija Merhaba!

Turčija je bila že kar nekaj časa na seznamu dežel, ki sem si jih želela ogledati. Prilika se mi je ponudila letos, ko sta se tja odpravila sošolca na izmenjavo. Odločitev je padla precej hitro in tako sem aprila odletela v čisto nov, neznan svet.

Kadar načrtujem potovanja, se v meni prebudi pravi mali frik, ki mora do najmanjše podrobnosti preveriti in splanirati potek potovanja. Vendar pa sem zaradi tega ob brskanju po netu odkrila čudovito pokrajino v osrčju Turčije, imenovano Kapadokija. To je bila moja prva destinacija. Priletela sem na letališče, ki si težko zasluži to ime – dolga luknjasta steza obdana s posušeno rjavkasto travo in majhno poslopje sredi nikjer. Sledila je dobra ura vožnje z avtobusom in prispela sem v Ürgüp. Z besedami je težko opisati to mestece, polno jam ter čudnih belih kamnitih stebričkov. Imela sem občutek, da sem potovala v času nazaj, v neko obdobje, kjer sicer že poznajo avtobuse in telefone, vendar še vedno živijo v jamah in se preživljajo pretežno z vinogradništvom in živinorejo. Tudi hostel, v katerem sem spala, je bil sestavljen iz majhnih obzidanih jam, ki so poleg zavetja nudila še vso sodobno udobje, ki si ga lahko zamislite. Po nastanitvi sem se odpravila do bližnje vasice Ortahisar, ki je bila tudi glavni razlog za obisk. Sredi nje se dviga 90 m visoka skala, polna lukenj in prehodov. Nekoč so jo uporabljali kot trdnjavo, danes pa je odlična razgledna točka. Skalo obdajajo pisane hišice, med njimi pa je polno belih stebričkov kot v kakšni palčkovi deželi. Ljudje so prijazni in radodarni, živijo počasen podeželski tempo in se jim nikamor ne mudi. Na vsakem koraku so mi ponujali čaj in kmalu sem se začela spraševati, zakaj pravimo turška kava, ko pa je tam nihče ne pije. Prva izbira je definitivno pravi črni čaj, ki ga popijejo v

nenormalnih količinah. Po nekaj dneh sem tudi sama pristala pri 5. ali 6. skodelici na dan, pa sem bila za njih še vedno pravi amater.

Verjetno se v Kapadokijo ne bom nikoli več vrnila, mi bo pa za vedno ostala v spominu kot ena izmed najzanimivejših pokrajin, kar sem jih kdaj obiskala.

Naslednji dnevi pa so bili namenjeni Istanbulu. Kot pravi turist sem si najprej ogledala največje znamenitosti. Da bi se izognila gneči, sem se do Aye Sofie odpravila zgodaj dopoldan. Precej me je presenetilo, ko sem ob vhodu zagledala trumo novinarjev, varnostnikov, policajev, radovednežev, pomembnežev ... Stala sem bolj ob strani in se spraševala, kaj se dogaja, vendar pa me je množica kmalu potegnila vase. Na daleč sem opazovala spreved, ki se je vil in se pomikal vse bolj proti meni. Ko mi je

le uspelo vprašati, kaj se dogaja, so mi z navdušenjem pojasnili, da je na obisku Angela Merkel, takrat pa se je sprehodila kakšnih 20 m stran od mene. Še mene je zajelo pravo navdušenje in rečem lahko, da je Gelca ena prou fejest punca :)

Ko se je množica pomikala naprej, sem se končno odpravila na ogled Aye Sofie (vsem je verjetno bolj znana pod njenim grškim imenom Hagia Sofia), o kateri sem pri stavbarstvu toliko slišala. Stavba je v precej slabem stanju in trenutno potekajo obnovitvena dela, vendar pa kljub temu dobiš občutek veličine. Prvotno je bila to krščanska cerkev, kasneje mošeja, danes pa je preurejena v muzej. Notranjost je presenetljivo svetla, povsod je polno zlatih lestencev, ki so spuščeni malo nad glavami, vendar pa je glavni vir svetlobe steklen obroč v kupoli. Prostor je ogromen!

Čez cesto se nahaja Modra mošeja, ki je še vedno v uporabi kot verski objekt. Kot turisti smo se sicer smeli sprehoditi po njej, vendar smo pri tem upoštevali stroga navodila. Pred vhodom sem se sezula, lase pa sem si pokrila z ruto. Tla so prekrita z debelim tepihom, notranjost je temnejša kot pri Ayi Sofiji, lestenci pa dajejo prijetno pomirjajočo svetlobo. Sprednji del je za turiste zaprt in kar nekaj moških opravlja svoje dnevne molitve. Če odmisliš turiste, si lahko predstavljaš, kako spokojen je prostor med mašami.

V centru Sultanahmeda se nahaja še tretja znamenitost, ki je očem skrita. Basilica cistern je ogromen podzemni prostor, zgrajen pod staro baziliko. Podpira ga več kot 300 ogromnih stebrov, med katerimi so speljane potke, vse pa je osvetljeno z rdečkasto svetlobo. Pod potkami se pretaka voda, ki priča, da je bila to nekoč cisterna, ki je oskrbovala celoten Istanbul. Definitivno vredno ogleda :)

Izmučena od napornih ogledov sem se odpravila v hostel, kjer sem dobila prvo lekcijo turščine. Kdor pravi, da je slovenščina težka, še ni slišal Turkov. Črke si sledijo v nemogočem zaporedju in presenečena sem, da nisem staknila kakšne poškodbe jezika :) Memet, oskrbnik hostla, mi je prijazno pomagal sestaviti slovarček in vztrajno popravljati mojo izgovorjavo, dokler nisem osvojila nekaj osnovnih besed – Merhaba, hajr, jok, evet in meni najljubša: "tešekur ederem", ki pomeni hvala lepa. Po predlogu Memeta sva z Natalie, Francozinjo, ki je tudi bila v hostlu, kmalu začeli to izgovarjati kot: "tee sugar e-dream". Iz terase v hostlu smo imeli pogled na Marmarsko morje in večino večerov smo presedeli tam, opazovali delfine, ki so skakali iz vode, obvezno srkali čaj in opisovali svoje dneve.

Drugi dan sem si ogledala palačo, v kateri so živeli sultani. Nahaja se poleg Aye Sofije na majhnem griču, okoli pa je obdana z morjem. Razgled in vrtovi so super, notranjost same palače pa me je pustila ravnodušno. Razen nekaj draguljev in oblačil sultanov ni videti nič posebnega. Imela sem srečo, saj sem bila tam ravno v času, ko so cveteli tulipani, ki so tudi simbol Turčije (op: Nizozemci so jih uvozili od tam, v osnovi pa so tulipani turški).

Popoldan sem se odpeljala v novejši del mesta ter se sprehodila po glavni nakupovalni ulici. Ponudba tam je bila res pestra, od tradicionalnih turških stvari kot npr. keramika, rute in tepihi pa do modernih oblačil in obutve. Med vsem tem pa je bila pestra izbira turške hrane. Poskusila sem kebab, vendar sem mogoče preveč navajena "našega" in mi je bil "njihov" čisto povprečen. Ob obali so kar na ladjah pekli ribe, delali ribje sendviče in jih prodajali – njam! Najbolj pa mi je bil všeč kumpir – velik, ma kaj velik, orjaški krompir (20 cm dolg,

10 cm visok), ki so ga neolupljenega prerezali na pol, napolnili z maslom in sirom, premešali in potem še dodatno napolnili z različnimi omakami in zelenjavo, mesom ... Zakon! Posebno mesto pa imajo tudi turške slaščice. Turški med v različnih izvedbah – z medom, želejem, sadjem, oreščki, vsaj 10 vrst baklav, rižev puding, profiterol – majhne kuglice iz testa napolnjene z vaniljevo kremo, prelite s čokolado, zraven pa naribana pistacija. Turčija je pravi raj za sladokusce in gurmane :)

Tretji dan je bil namenjen nakupom. Odšla sem na Grand Bazaar in uživala v barantanju. Ta bazar je ena ogromna pokrita tržnica, kjer lahko dobiš vse, kar hočeš. Razdeljena je na več delov, kjer prodajajo različne dobrine. Vse skupaj je en ogromen labirint, kjer lahko kupiš zlatnino, usnje, obleke, rute, tepihe, keramiko, lučke, spominke ... Cene so stvar posameznikov in za isto stvar lahko nekje plačaš 5-krat več kot drugje. Edino pravilo je, da ni pravil. Popoldan sem se ustavila še na Spice marketu – tržnici, kjer prodajajo začimbe in zelišča. Meša se milijon vonjev in pri vsakem lahko robo, ki jo želiš kupiti, tudi poizkusiš. Domov sem odnesla ogromno čaja ter žele bonbončkov in turškega medu.

Zadnji dan sem odšla še na vožnjo po Bosporju. Dan je bil namenjen predvsem počitku, uživanju v zadnjih skodelicah čaja ter premlevanju vtisov. Spoznala sem kulturo, ki je povsem drugačna kot naša, kjer veljajo druga pravila in kjer je vera velik del življenja. Meša se tradicionalno z modernim in rečem lahko, da sem pobrala najboljše od obojega. Upam, da se bom v Turčijo še kdaj vrnila, do takrat pa me bo vsaka skodelica črnega čaja spomnila na nepozaben teden, ki sem ga preživela tam.

Ditka Čakš

Strokovna ekskurzija v Prago

15. 4. - 18. 4. 2010

Letošnje leto sva v okviru Društva študentov geodezije Slovenije z Evo Pajk organizirali strokovno ekskurzijo v Prago. Zakaj ravno v Prago?

Praga je v nasprotju z ostalimi evropskimi mesti postala priljubljena turistična destinacija relativno pozno. Temu je botrovalo predvsem dejstvo, da je bil veliko časa na oblasti komunizem. Dandanes Prago obišče čez 4 milijone turistov na leto in ne gre se čuditi, da je UNESCO vzel vso staro mestno jedro pod svojo zaščito.

Naš izlet se je začel po Cvičkariji, saj sva upali, da bo večina študentov utrujena in bodo kmalu omagali na avtobusu. A ni bila v pomoč, saj smo večino noči prebedeli in se ustavili na zgodnjem zajtrku na češki meji. Vsak popotnik takoj opazi razliko med Avstrijci in Čehi, saj imajo Avstrijci vse okusno urejeno – pri Čehih pa smo se že zgodaj zjutraj čudili postajališču, saj je bilo bolj podobno lunaparku kot pa restavraciji. Toda obleka ne naredi človeka in tudi tukaj se je pokazal ta rek za pravilnega, saj smo bili postreženi z okusnim zajtrkom in za povrh še z zelo ugodno ceno.

Po 8-urni vožnji smo srečno prispeli. Prvi dan nas je pričakala slovenska vodička, ki živi v Pragi že nekaj let. Pripravila nam je ogled Praškega gradu ter celotnega starega mestnega jedra vključno s Karlovim mostom, starim mestnim trgom ter katedrale sv. Vida. Skupina je raziskovala mesto, sama pa sem urejala formalnosti na praški univerzi s profesorji glede predavanj ter se soočala s problemi, ki jih povzročata menjava valute. Močno priporočam menjavo večjih vsot že doma, saj tečaj na Češkem ni ravno ugoden ter se tako izgubi pri menjavi veliko denarja.

Po ogledih je sledila namestitvev po sobah ter seveda obvezen obisk pivnice. Takšne cene piva, kot so v Pragi, še nikjer nisem zasledila. Za pol litra piva ter obilno večerjo sem odštela borih 5 evrov! Zasluga za tako dobro in ugodno postrežbo gre pripisati mojemu prijatelju Jaki, ki trenutno uživa na Erasmus izmenjavi v češki prestolnici ter je že prekaljen maček za nočno življenje.

Naslednje jutro so nas pričakovali na Fakulteti za gradbeništvo in arhitekturo, pod katero okrilje spada tudi geodezija. Gospod Aleš Čepek nas je resnično lepo sprejel. Najprej smo si ogledali razstavo v atriju, nato je sledila krajša predstavitev fakultete. Razdelili smo se v dve skupini. Prva skupina je ostala na predavanjih gospe Lene, ki nam je pripravila zelo zanimivo predavanje o daljinskem za-

znavanju. Ostali del skupine se je pridružil g. Čepeku na vajah. Vsi zadovoljni smo se nato zahvalili za gostoljubnost ter seveda povabili tamkajšnje študente v našo lepo zeleno domovino.

Zvečer nas je čakala skupna večerja v tipični praški gostilni. Naša mlada srca nam niso dopustila, da si ne bi privoščili tudi ogleda največje diskoteke v centralni Evropi – Karlovy lazne. Na videz zunaj stara stavba, ki je prvotno delovala kot kopališče, zdaj gosti v petih nadstropjih dobre zabave v mestu. Po pravici povedano, sem pričakovala preveč. Vse skupaj deluje nekam utesnjeno, pa tudi po večini se zadržuje tam srednješolska mladina. Vendar z našimi geodeti je povsod dobra zabava!

Tretji dan nas je spet pričakala vodička, ki nas je v lep dan popeljala na ogled Plečnikove cerkve ter v park Vyšehrad, dovolj oddaljen od mestnega središča, da lahko ubežimo mestnemu vrvežu. Med znamenitostmi velja omeniti cerkev sv. Petra in Pavla ter grobova Dvoraka in Smetane.

Popoldne je izkoristil vsak po svoje, zvečer pa spet na pestro nočno dogajanje v Pragi, kjer res ni nikoli dolgočasno.

Na obsijano nedeljo nas je čakal še izlet na južni del Češke. Ogledali smo si pravljичni grad Hluboka, kjer nas je očarljivi vodič popeljal skozi zgodovino gradu ter nam razkazal razkošne dvorane. Grad je bil postavljen v drugi polovici 13. stoletja ter je bil dolga leta v lasti Schwarzenbergov. Zdaj je državna last in je lep odraz češke zgodovine.

Polni novih spominov nas je čakala samo še pot domov. Menim, da do Prage preprosto ne moreš ostati ravnodušen, ter z gotovostjo trdim, da nas mesto stoterih zvonov lahko še kdaj pričakuje!

Katja Šušteršič

Posebna zahvala gre našim sponzorjem, ti so:

- Fakulteta za gradbeništvo in geodezijo
- Zveza geodetov Slovenije
- Gemar d. o. o.
- Digidata d. o. o.
- Igea d. o. o.
- Zavod za prostorsko, komunalno in stanovanjsko urejanje Grosuplje d. o. o.
- LTO Bovec
- Geomnija d. o. o.

Čistilna akcija Očistimo Slovenijo v enem dnevu! in FGG

Čistilna akcija, imenovana Očistimo Slovenijo v enem dnevu!, je potekala 17. aprila in zajela celotno Slovenijo. Organizator akcije je bilo društvo Ekologi brez meja in lahko rečemo, da je njihov projekt ne le izpolnil pričakovanja, temveč jih tudi presegel. Projekt je bil zasnovan v dveh delih. V prvem so se lotili kartiranja in popisovanja divjih odlagališč po celotni Sloveniji. Tako so oblikovali prvi enotni in tudi največji digitalni register do zdaj. V drugem pa je potekalo samo čiščenje odpadkov s pomočjo prostovoljcev posameznikov in podjetij. Tudi samo čiščenje odpadkov je bilo razdeljeno na dva dela. V enem so se lotili čiščenja komunalnih in kosovnih odpadkov na divjih odlagališčih. Gradbene in druge nevarne odpadke so zgolj popisali in predali podatke odgovornih inštitucijam. V drugem pa so bili osredotočeni na čiščenje ulic in cest, okoliše stanovanjskih kompleksov, vrtcev, šol ter sprehajalnih in pohodniških poti. Sama ideja o projektu se je razvila na podlagi podobnega projekta, ki so ga izvedli Estonci s sloganom Let's do it, Estonia! v letu 2008. Ker so bili naši glavni organizatorji povezani z organizatorji iz Estonije, je bilo njihovo delo malo olajšano, saj so se lahko bolje pripravili in se izognili morebitnim težavam.

Čistilno akcijo je podprla širna Slovenija; veliko število podjetij, ki je pomagalo pri

finančni izvedbi projekta, kot tudi številna društva, ki so aktivirala svoje člane. V mnogih šolah in vrtcih so se odločili za skupinsko sodelovanje pri projektu, kar je zelo spodbudno, saj je treba otroke že v zgodnjih letih naučiti, kako ravnati z odpadki. Le tako Slovenijo čaka boljša prihodnost. Vsega skupaj se je zbralo okrog 250.000 ljudi, med njimi pa tudi ekipa študentov Študentskega sveta FGG. Na omenjen datum je bil organiziran delovni vikend za Študentski svet in tako smo se odločili, da poleg vseh ostalih obveznosti pomagamo tudi pri čiščenju naše dežele. Ob 9. uri zjutraj smo se zbrali v Ankaranu in čakali na napotke organizatorjev. Obvestili so nas o pravilih čiščenja, predvsem o ločevanju odpadkov, in nas odpeljali na divje odlagališče v bližnji okolici. Prvi pogled na smeti še ni bil tako skrb vzbujajoč, dokler nismo ugotovili, da je velika večina smeti prekrita s prstjo in humusom. Še večje razočaranje pa je sledilo po nekaj korakih v notranjost gozda, saj smo tam našli zavržene avtomobile, pralne stroje in druge naprave, avtomobilske gume in še in še. Dejansko stanje nam ni vzelo volje, temveč vilo še več moči, da se dela lotimo odgovorno in s tem razbremenimo okolje. Domačini so se akcije udeležili kar s traktorji, tako da so lahko odvlekli velike kose odpadkov, mi pa smo po večini napadli tiste kupe, ki so vsebovali manjše kose smeti, ki smo jih lahko

pobrali in izkopal kar z rokami. Ob samem čiščenju so me spreletavali najrazličnejši občutki. Težko je namreč verjeti, da ljudje odvržejo odpadke in jih zasujejo z mislijo, da kar se ne vidi, tudi ne škoduje. Ob tem sem si zaželela, da bi imela akcija tudi sporočilo za vse tiste, ki do tedaj niso odgovorno ravnali. Kajti akcija je sama po sebi pozitivno vplivala na okolje, vendar je treba poudariti, da se mora skrb za okolje nadaljevati. In sicer ne s čiščenjem odvrženih odpadkov, temveč z osveščanjem prebivalcev in proizvajalcev. Statistika namreč pravi, da povprečen Slovenec na leto proizvede 453 kilogramov komunalnih odpadkov, ki končajo na odlagališčih ali deponijah. Seveda pa se število proizvedenih odpadkov veča iz leta v leto. Prav tako pa bi morali proizvajalci že pri zasnovi izdelka misliti na to, kako preprečiti nastajanje odpadkov.

Sistem ločevanja odpadkov je v Sloveniji že vzpostavljen, vendar bo treba izvesti izboljšave. Ideje, ki se pojavljajo v zvezi z omenjeno problematiko, so tudi obdavčitve za tiste, ki ne reciklirajo in seveda davčne olajšave za ozaveščene. Omenjajo se tudi hude kazni za kršitelje, ki pa bi po izkušnjah sodeč prinesle najboljše rezultate. Ljudje reagirajo aktivno in odgovorno šele takrat, ko jih nekdo »udari po žepu«.

Maja Šušteršič

Strokovna ekskurzija Dubaj 2010

Društvo študentov gradbeništva UL FGG je od 7. 4. 2010 do 25. 4. 2010 izvedlo strokovno ekskurzijo Dubaj 2010. Obiskali smo UAE Univerzo in 11 gradbenih podjetij (Emaar Properties, Dutco Balfour Beatty Group, Unimix, Gulf Precast Concrete, Wade Adams, Fugro, Matcon Testing Laboratory, BMG Group, Arabtec, Mitsubishi Heavy Industries, Brookfield Multiplex), med katerimi so nas mnogi popeljali tudi na svoja gradbišča oz. na že zgrajene objekte in končane projekte. Da se ob visokih dnevnih temperaturah, ki so dosegale tudi 40 °C, ne bi povsem izčrpali, so nam dela prosti petki ponudili tudi tiste prave turistične meke Združenih arabskih emirатов.

Kopanje ob Burj Al Arabu, poziranje ob Burj Khalifi, nakupovanje v Dubai mallu, zlati in tekstilni tržnici, smučanje v Ski Dubai, spoznavanje zgodovine in kulture, vožnja z barko, molitev v Grande Mosque, duhanje bencina na Yas otoku, pitje kave z zlato čokoladico v Emirates Palace, dirkanje po puščavi, ples s trebušno plesalko, kajenje šiše v Madinat Jumeirahu, dirka na Jebel Hafeet, ZOO v Al Ainu, pitje vroče čokolade v Chilloutu in letenje na valobranu Palm Jumeirah ... neprecenljivo.

Uvod v dubajsko dogodivščino je bil spektakularen, saj nas je vodilno investicijsko in nepremičninsko podjetje v ZAE Emaar Properties sprejelo v loži najvišje stavbe na svetu, 828 m visokega Burj Khalifa. Sprehod mimo kulis, ki so bile posvečene zgodovini mesta, gradnji in simbolizmu tega edinstvenega objekta, nas je popeljal do najhitrejšega dvigala na svetu. Na razgledno

ploščad, ki ponuja 360° razgled na Arabski zaliv iz 124. nadstropja, smo se vozili le 68 sekund, ob tem pa smo čutili le rahlo razliko spremembe nadmorske višine, ki je na cilju znašala 442 m. Šele pogled iz zastekljene ploščadi nas je dokončno prepričal o veličastnosti stavbe. Mesto in puščava, ki to več ni, sta bila posejana z gradbišči, kljub temu pa se za prihodnost nadebudnih arhitektov, inženirjev in menedžerjev ni bati, saj je na voljo še precej nepozidanih zemljišč, ki le čakajo na nove svetovne rekorde v najvišjem, najdaljšem, najhitrejšem, naj naj ... Za sedaj je Burj Khalifa absolutni zmagovalac v vseh kategorijah.

Po končani avanturi na vrhu sveta smo obiskali poslovni kompleks podjetja Dutco Balfour Beatty Group. Najprej smo imeli predstavitev podjetja in projektov, nato pa so nas seznanili z varnostnimi ukrepi pri delu na gradbišču. Ugotovili smo, da je podaljšana različica naše »varnosti pri delu« tukaj izredno pomembna in stroga, kar so potrdili tudi vsi naši nadaljnji strokovni obiski. Sledil je ogled zanimivega centra za usposabljanje vseh zaposlenih podjetja DBB. Presenetljivo je dejstvo, da morajo usposabljanje v obrtniških delih (armiranje, betoniranje, opaževanje ...) opraviti tudi gradbeni inženirji ter upravljavci z gradbeno mehanizacijo. Nazadnje smo se sprehodili po njihovem obsežnem strojnem parku, kjer so vestno poudarjali pomembnost rednega vzdrževanja lastne opreme. Zanimivo je dejstvo, da 90 % produktov, ki jih potrebujejo za delo, proizvedejo sami.

Naslednji dan smo se odpravili na nekaj njihovih gradbišč ter končanih projektov.

Presenečeni smo bili nad hitrostjo gradnje 30-nadstropne stavbe, kjer s pomočjo velikega števila delavcev, samoplezajočih opažev in treh črpalk betona delajo 24 ur na dan in 7 dni v tednu do zaključka gradnje, za kar smo v nadaljevanju ekskurzije ugotovili, da ni prav nič posebnega, saj spalnih uric tam ne poznajo. Sledil je še ogled gradnje marin, pri kateri so uporabili plavajoče betonske bloke – pontone, ki so bili pritrjeni na jeklene pilote, zabite v morsko dno, tako da se lahko prosto pomikajo v vertikalni in horizontalni smeri glede na plimovanje morja.

Tretje podjetje, ki smo ga obiskali, je bilo podjetje Unimix – največja betonarna v Dubaju, ki je med drugim razvilo tudi betonsko mešanico za izgradnjo najvišje stavbe na svetu in se postavlja z dvema izjemnima rekordoma. Prvi je v količini proizvedenega betona na dan na vrhuncu gradnje, ki znaša 7000 m³, in drugi izdelava betona kakovosti C100. Najprej so nam razkazali laboratorij za preizkušanje betona in nam razložili, katerih standardov se pri njih držijo. Zatem so nam predstavili proces spremljanja naročil, doziranja, mešanja, kontroliranja in transportiranja betonske mešanice na gradbišče.

Za obisk podjetja Gulf Precast, ki je največje podjetje za proizvodnjo betonskih prefabriciranih elementov v UAE, smo se prvič podali v glavni emirat Abu Dhabi. Prvi dan obiska so nam predstavili svoje podjetje, prefabricirano gradnjo v UAE in projekt izgradnje več kot 2000 vil v 24 mesecih. Nato smo si ogledali popolnoma avtomatizirano proizvodnjo prefabriciranih beton-

skih elementov, ki med našim obhodom zaradi vzdrževalnih ukrepov ni obratovala. Drugi dan je bil bistveno napornejši, saj smo sprva obiskali kontrolni oddelek, nato pa gradbišči ženskega univerzitetnega kampusa ter nakupovalnega centra, kjer smo se seznanili z montažo prefabriciranih elementov in težavami, ki takšen način gradnje spremljajo. Posebno pri slednjem gradbišču nas je presenetila popolna odsotnost toplotne izolacije.

Naslednji dan smo se srečali s podjetjem Wade Adams. Podjetje je specializirano predvsem za gradnjo mestne infrastrukture. Po predstavitvi podjetja smo s projektnim vodjo diskutirali še o razlikah med gradbeno prakso v Evropi in UAE.

S predstavniki podjetja Fugro, ki se ukvarja z geotehničnimi deli, smo se srečali na gradbišču na ribji tržnici v Abu Dhabiju. Bili smo priča odvzemanju vzorcev iz geotehničnih vrtin ter testov CPT. Popoldne smo sodelovali na dnevu odprtih vrat Univerze UAE iz Al Aina, kjer smo spoznali študij na njihovi univerzi ter v okviru programa v družbi dekanov, profesorjev ter študentov Univerze in pomembnejših imen abudhabijskega gradbeništva ponosno predstavili Slovenijo in seveda našo Fakulteto za gradbeništvo in geodezijo.

Matcon Testing Laboratory je manjše podjetje, ki se ukvarja z raziskavami gradbenih materialov. Znotraj tega smo si ogledali njihove kemijske in mehanske laboratorije in naprave za preizkušanje betonov, kovin ter zemljin.

Sledil je ščepec nam bližje evropske gradnje, projekt The Cube, katerega izvajalec je nemško podjetje BMG Group. Po predstavitvi tega nenavadnega hotela smo se napotili na objekt v izgradnji, kjer sta nas presenetili čistost in izredna urejenost gradbišča. To je bil tudi prvi projekt v okviru naše ekskurzije, ki je bil skoraj v celoti projektiran po standardih EC.

Tudi podjetje Arabtec je poskrbelo za zanimivost: po predstavitvi podjetja in projektov so naše drobne nožice stopile na gradbišči objektov Infinity Tower in Ocean Hights. Infinity Tower je stanovanjska stavba, ki ima obliko torzijsko zavitega stolpa, ki se iz pritličja do vrha zavrti za 90°. Iz tega razloga so obodni nosilni stebri nagnjeni in sledijo obliki stavbe, medtem ko so notranji v vsakem nadstropju zamaknjeni za 30 cm v smeri rotacije. To podjetje je specializirano za visoke gradnje in ima kljub finančni krizi v Dubaju odprtih več kot 50 gradbišč.

Kot predzadnje podjetje smo obiskali Mitsubishi Heavy Industries, ki je kot podizvajalec prometnega giganta podjetja Roads and Transport Authority opravljalo dela pri projektu Dubai Metro. Izvedeli smo, da so imeli med gradnjo ogromno težav predvsem zaradi sprotnega spreminjanja želja vlagateljev, pomanjkanja tehnične dokumentacije o infrastrukturnih vodih ter zahtevne arhitektonske in arhitekturne oblike postaj. Trenutno obratujeta ena rdeča linija ter posebna linija po stebli Palm Jumeirah, gradnja druge zelene je zaustavljena, načrtujejo pa še dve liniji.

Zadnji dan naše ekskurzije smo stopili v stik s še zadnjim, mednarodnim podjetjem Brookfield Multiplex, ki nas je še zadnjič popeljalo v nebo, na gradbišči projektov Emirates Park towers in Index Tower. Prvi projekt predstavljata dve stolpnici atraktivne nazobčane-konzolne oblike, ki bo po izgradnji najvišji hotel na svetu. Posebnost drugega objekta Index Towerja je ta, da nima masivnega nosilnega jedra kot večina ostalih stolpnic. Konstrukcijski sistem tvori osem ogromnih stebrov, ki so povezani s tremi vmesnimi masivnimi ploščami. Dubaj je mesto presežkov. Vsak stolpič ob glavni cesti skozi Dubaj, Sheikh Zayed Road, je nekaj posebnega, vendar v nepregledni množici stolpnic bogata zasnova in izjemna gradnja posameznih stavb popolnoma zbledita, dokler ne stojite na še amirani in nezaliti plošči naslednjega naj objekta, 350 m visoko. Nedvomno in potrjeno gre za primer nasilne urbanizacije, sploh ko se v misli prikrađa slika Dubaja pred 15 leti, na kateri so edini prebivalci vasi sredi puščave ribiči v zalivih, ki skrbijo za vsakodnevni ulov, katerega skromne arabske družine uživajo v svojih kolibah iz blata in palmovih listov. Puščavski čudež na eni strani pusti vtis, da ga ni lepšega kraja na zemeljski obli, skozi oči mladega in nadebnega gradbenika, a na drugi je kot strašno mesto duhov, polno presežkov, ki jih v veliki večini uživajo le pajki na zgajenih in prefinjeno detajliranih betonskih stropih. A za vse nas, ki smo Dubaj doživeli, še vedno pretehta tista prva in še vedno razmišljamo o vrnitvi nazaj. Dubaj 2011 ...

Mojca Jelanič

IGSM Zagreb 2010

Pa smo le dočkali! Po lanskem IGSM-u (International Geodetic Student Meeting), ki je potekal v Zürichu je študentska geodetska smetana sveta nestrpno pričakovala kaj nam bodo Hrvatje za letos pripravili. In niso nas pustili ravnodušne! Še več – po izmenjavanju in utrjevanju poznanstev smo si obljubili, da se zopet snidemo na naslednjem srečanju, ki bo v Newcastle-u.

In kako je vse skupaj potekalo. Predstavniki Društva študentov geodezije Slovenije, zastopalo nas je 7 članov, smo se na nedeljo 2.5.2010 oboroženi s prospekti in darili za organizatorje dobili na železniški postaji. Ob prihodu smo se najprej namestili v eni od učilnic na njihovi fakulteti za geodezijo. V učilnici nas je bilo okoli 25 in vsak je zasedel s svojo napihljivo vzmetnico svoj kot. Vsi veseli, da po enem letu vidimo znane obraze smo skupaj odšli na večerjo dobrodošlice in nato polni pričakovanj kaj nam bo prinesel teden popadali v "postelje".

Drugi dan se je začelo zares. Takoj po uvodni ceremoniji smo imeli Poster Session, na katerem smo izvedeli kaj se novega dogaja po fakultetah udeležencev, spoznali ter povprašali avtorje posterjev o njihovem delu. Naš član fakultete Bojan Šavrič je imel to čast, da je predstavil poster ISPRS Student Consortium-a. Naj le naštejemo naslove najbolj zanimivih posterjev: Satellite Radar Observation Feasibility for Large Infrastructure Public Works: A Case Study on the Delft Train Tunnel, New internet master program in cartography and geoinformatics, Wall deformation modeling using terrestrial laser scanning, Research into Brandeis CCD Angle Monitor (BCAM), The Architectural inventory of interior of the building using Kubit applications,...

Popoldne nas je čakala Geo-naloga, ki je orientacijskega značaja. Takšen način je najboljši za spoznavanje mesta. Vsi sestradani smo z veseljem odšli na slavnostno večerjo, ki je bila v znamenju balkanskih specialitet.

Tretji dan se je pričel s predavanji domačih

profesorjev. Predstavili so nam kaj se novega dogaja na hrvaškem v geodetski stroki, nam nazorno pokazali kako je potekala gradnja Arene v Zagrebu, veliko poudarka je bilo tudi na novih tehnikah s katerimi se sooča kartografija,... Po kosilu je sledil izlet v neznanu. Po dolgi vožnji s sicer udobnimi avtobusi smo prispeli do težko pričakovanega cilja - Lonjskega polja, ki se nahaja v neposredni bližini meje z Bosno in ga uvrščamo na seznam Unesca. Tradicionalno ohranjene lesene hiše, nasipi ob reki Savi, tradicionalen način življenja in vsakoletne poplave so razlog, da je Lonjsko polje edinstven kraj na Zemlji. Po sprehodu skozi vasico in kratkem filmu o tem narodnem parku smo se nato z avtobusi odpeljali do kraja Novska, ki je znan predvsem po močnih vojaških spopadih v času osamosvajanja Hrvaške. Glavni razlog obiska Novske je župan mesta, ki je geodet in nam je zato z vsem navdušenjem pokazal njihov lastni digitalni zemljiški kataster. Po krajšem predavanju smo si zaslužili večerjo v prostorih tamkajšnje osnovne šole. Tako smo vsi zadovoljni spet sedli na avtobuse in se peljali nazaj do Zagreba, kjer je sledil nepozaben žur do jutranjih ur. Kljub neprepani noči, smo se naslednji dan udeležili Workshop-ov v popolni zasedbi. Širok spekter ponujenih delavnic nam je nudil udeležbo na različnih praktičnih vajah, na katerih smo predvsem izpopolnjevali svoje znanje na različnih področjih geodezije. Popoldan se je nadaljeval s predstavitvami študentov in tujih gostujočih strokovnjakov, s čimer smo si razširili obzorja in spoznali nove tehnologije, ki jih uporabljajo v geodeziji. Zaključek dneva je bil namenjen na-

cionalnemu večeru, kjer smo vsi udeleženci srečanja predstavili svojo tradicionalno hrano in pijačo, minil pa je predvsem v znamenju druženja in izmenjavanja mnenj in izkušenj.

In že smo pri četrtku. Peljali so nas v Narodni park Plitvička jezera. Ni besed, ki bi opisale narodne lepote tega parka, ki je prepleten s številnimi slapovi in jezeri. Čeprav sem bila tukaj drugič, me je še vedno napojilo s svežino naravne lepote. Vredno je še ponovnega obiska! Po izletu smo noč preplesali v baru Boeing in zaspali z misljo, da se naše druženje približuje koncu.

Petek, zadnji uradni dan. Zjutraj smo se po ustaljenem urniku udeležili še zadnjih predavanj. Po kosilu so nam omogočili še ogled enega izmed zagrebških muzejev. Ogleдали smo si muzej umetnosti, ena izmed možnosti je bil ogled muzeja Klovičičevi dvori. Muzej trenutno gosti tudi svetovno znano razstavo "Bodies Revealed", ki odpira številne razprave, saj je predstavljenih dvanajst balzamiranih človeških teles, ter več kot 200 delov teles in organov. Z ogledom muzejev in skupno večerjo se je naše uradno druženje tudi zaključilo.

Zahvala gre tudi naši Fakulteti za gradbeništvo in geodezijo za donatorska sredstva. Udeležba na tovrstnih srečanjih je za študente bistvenega pomena, saj se lahko tako seznanimo z novostmi v naši stroki. Zadnjo tezo bom podprla z modrostjo: "Na mladih svet stoji!"

Katja Šušteršič
Katjuša Majerič

Trajnostno gradbeništvo in zelena javna naročila

Konferenca

V torek 18. maja je na Brdu pri Kranju potekala konferenca o trajnostnem gradbeništvu in zelenih javnih naročilih. Organizirana je bila s strani Inženirske zbornice Slovenije, v sodelovanju z Gospodarsko zbornico Slovenije, ZRMK-jem in ZAG-om. Zbornica se je odločila, da smo študentje gradbeništva in arhitekture pomemben člen prihodnosti gradnje in nas s tem razlogom tudi povabila na srečanje. Razlog za organiziranje konference je bil med drugimi tudi ta, da je Slovenija lani sprejela EU usmeritve zelenega gospodarstva in se zavezala, da bo do leta 2012 dvignila delež zelenih javnih naročil do 50%, pri čemer je okoli 40% vezan na področje graditve. Tako mora Slovenija znižati svoje emisije toplogrednih plinov za 8% v letih 2008-2012, za približno 20% do leta 2020 in za 80% leta 2050. To predstavlja velik izziv za celotno gospodarstvo, še posebej pa za gradbeništvo.

Sprva je beseda stekla o ukrepih proti podnebnim spremembam. EU je leta 2008 sprejela podnebno energetskega paketa, s katerim se je zavezala k znižanju emisij za 20%, zvišanju energetske učinkovitosti za 20% in povečanju deleža obnovljivih virov na 20% do leta 2020. Gradbena panoga svoj delež emisij toplogrednih plinov prispeva z: 1) emisijami pri proizvodnji gradbenih in drugih materialov vgrajenih v objekte 2) emisijami objektov med njihovim obratovanjem 3) vplivom objektov in njihove prostorske razporeditve na druge emisije toplogrednih plinov (predvsem promet). Ukrepi za zniževanje emisij toplogrednih plinov na področju Slovenije se lahko uvedejo v naslednjih tehnologijah: 1) energetska učinkovitost in energetska sanacija zgradb 2) javni prevoz-kratkoročno avtobus, srednjeročno železnica 3) trajnostno gospodarjenje z gozdovi in veriga dodane

vrednosti lesa 4) pametna energetska omrežja-električna in toplovodna omrežja, ki omogočajo učinkovito vključevanje obnovljivih virov energije 5) sončne celice za proizvodnjo energetske energije 6) globinska in plitva geotermalna energija 7) ekološko kmetijstvo 8) električni avtomobili in njihove komponente (elektromotorji, baterije, krmiljenje) in 9) vodikove tehnologije in gorivne celice. Pri večini omenjenih področij pa bo pomembno vlogo moralo odigrati gradbeništvo. V naslednjih letih lahko pričakujemo pospešitev podnebnih ukrepov na področju energetske sanacije zgradb. Ukrepi se bodo izvajali v obliki razvoja in gradnje novih pasivnih ali celo energetske pozitivnih zgradb, prenove zgradb, povečevanje uporabe lesa v zgradbah, izgradnje infrastrukture za pametna omrežja in obnovljive vire energije ali za prenovo in prilagoditve obstoječe prometne infrastrukture. Ukrepe lahko pričakujemo tudi na področju polnilnih mest za električne avtomobile, so-proizvodnje elektrike in toplote povezane z daljinskim ogrevanjem, geotermalne vrtnice in lesene stavbe. Pozitivna strah vseh tem ukrepov ni samo pozitiven vpliv na okolje temveč tudi pozitivna ekonomska računica. Zato so zelo pomembni kot del gospodarske razvojne strategije Slovenije. Seveda pa bo ključnega pomena v prihodnosti pridobivanje znanja in spodobnost hitrega uvajanja najnovjših metod, tehnologij in materialov. To pa bo možno doseči le z sistematičnim izobraževanjem in usposabljanjem kadrov.

Kot je iz naslova razvidno, je beseda nanese tudi na zeleno javno naročanje, ki je v tesni povezavi z vsemi ukrepi, ki jih Slovenija namerava izvesti. Zeleno javno naročanje je proces v katerem javna uprava kupuje takšno blago ali naroča take storitve

in dela, ki imajo manjši vpliv na okolje skozi celoten življenjski krog, če jih primerjamo z blagom in storitvami, ki bi jih sicer kupili in imajo enake funkcije. Kot izvorni greh, pri izbiri izvajalcev iz javnih razpisov, strokovnjaki na področju gradbeništva označujejo kriterij najnižje cene pri javnih naročilih. Namesto da bi bili vsi udeleženci v procesu graditve zainteresirani za iskanje najboljših rešitev. Tako je v pripravi Uredba o zelenem javnem naročanju, ki bo opredelila zavezanca za njeno izvajanje in predpisala temeljne okoljske zahteve, ki jih bodo morali izpolnjevati zavezanci. Cilj okoljsko učinkovite gradnje je zmanjšati okoljski vpliv v vseh življenjskih fazah stavbe, vključno z njenim načrtovanjem oziroma zasnovano, samim procesom gradnje oziroma prenove, fazo uporabe in na koncu koncev tudi njene porušitve oziroma razgradnje. Okoljske zahteve se pri gradnji nanašajo na porabo energije, rabo obnovljivih virov, kakovosti gradbenih materialov in proizvodov, vidikov ravnanja z odpadki in varčevanja z vodo, vsebnosti toksičnih snovi, pa tudi usposobljenost tistih, ki sodelujejo pri zasnovi in gradnji stavbe. Praksa iz tujine kaže, da so naročniki v sezoni 2006/2007 v povprečju 45% vrednosti javnih naročil izvedli v skladu z javnimi naročili zelenega javnega naročanja. S tem so pomembno prispevali k zmanjšanju emisij CO₂, saj so se zaradi zelenega javnega naročanja v povprečju zmanjšale za 25%.

S svojimi predstavitvami, poročili in plani so strokovnjaki zelo dobro predstavili pereč problem in tudi rešitve, ki bi močno pripomogle k izboljšanju. Sedaj je seveda vse v odvisnosti ukrepov države ter tudi od nas, bodočih inženirjev.

Maja Šušteršič

18.05.2010 Konferenčni center BRDO PRI KRANJU

Kvaliteta cest na Rudniku - Ljubljana

Dotok kapitala je narekoval hitro izgradnjo na tem območju. V zelo kratkem času so se pokazale posledice nepoznavanja posedanja območja oziroma nezadostnega upoštevanja le tega pri gradnjah.

Medtem ko se objekti verjetno posedajo kot celota, je stanje komunalnih vodov na površini precej slabo. Podatkov o posedanju vodov pod zemljo ni, vidna pa so posedanja na prometnih površinah in jih na oko lahko ocenimo v centimetrih. Parkirišča, ki so bila prej v nivoju ceste, imajo sedaj klančino. Deli cest in pločnikov pa se posedajo neena- komerno, kot lahko vidimo na slikah.

(povzeto iz Geodetskega vestnika)

Vabilo k sodelovanju!

Dragi Mostovci!

Nove ideje, zamisli, rešitve, fotografije, članki, uganke... vse to in še več se skriva v tebi! Vemo, da lahko prav TI pripomoreš k temu, da postanemo še večji in še boljši.

Prav to iščemo! Pridruži se nam pri ustvarjanju revije MOST!

Pošlji mail na: spela.lamut@gmail.com

Špinačni štruklji

Špinačni štruklji so odlična topla predjed ali priloga, s sezonsko solato pa tudi lažja samostojna jed. Zraven lahko ponudimo tudi špinačno omako in svinjski kotlet. Špinačo lahko nadomestimo ali kombiniramo z mlado blitvo ali mladimi koprivami. Je živo z največjo vsebnostjo magnezija, najpomembnejšega obrambnega elementa v našem telesu.

Magnezij varuje pred stresom in povečuje sposobnost koncentracije. Dobimo pa pri špinačnih jedeh zanimive (pri)okuse, če tretjino špinače nadomestimo s čemažem. Ne smemo pa pozabiti tudi na številne sladke in pikantne različice štrukljev, s katerimi lahko zadovoljimo svoj okus.

Sestavine:

- 2 jajci ... (6 jajc-0,85€)
- kislá smetana ... (150 g-0,31 EUR)
- špinača ... (450g-0,74€)
- nepasirana skuta ... (500g-1,69€)
- vlečeno testo ... (1,09€)
- maslo ... (1,06€)
- drobtine (3 žlice)
- poper
- sol

CENA: 5,74 €

Čas priprave in kuhe: 45 minut.

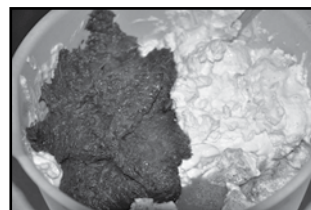
1. korak:

Na maslu prepražimo špinačo (4 zmrznjene špinačne kocke) in nekoliko ohladimo.

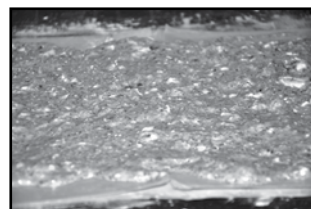
2. korak:

Nato pripravimo špinačni nadev. V skledi zmešamo vse sestavine: skuto, jajci, kislá smetano, špinačo, sol in poper.

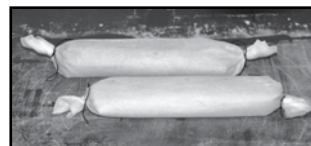
3. korak:

Pripravimo 3 plasti vlečenega testa. V posodici raztopimo maslo in premažemo prvo plast testa, gor položimo drugo plast, premažemo in nazadnje še tretjo plast testa in prav tako premažemo z maslom.

4. korak:

Na testo namažemo špinačni nadev na približno pol centimetra debelo in zvijemo. Premažemo z maslom, prerežemo zvitek na pol in zavijemo v čisto krpo ali v alufolijo, ki jo namažemo z maslom in potresemo z drobtinami. Zvitek damo v krop in počasi kuhamo na zmernem ognju 20 - 25 minut.

5. korak:

Ko so štruklji kuhani, jih speremo pod mrzlo vodo, odvijemo krpo in jih narežemo na dva centimetra široko. Na maslu popražimo drobtine in jih pokapamo po štrukljih.

6. korak:

Postrežemo še tople s prilogo špinače (prepražimo čebulo, dodamo špinačo, zalijemo s toplo vodo (0,5dcl), dodamo žlico drobtin in 2 žlici kislé smetane, sol in poper).

Dober tek!

Katarina Smrke

Sudoku

Easy

			8	7	4			
8	4	1				3		
7		9	4	1		6		
			7				4	6
	9		6	2	3		5	
2	7				4			
	2		9		5	6		3
		4				5	7	9
9	5		3					

Hard

		3	4					
	9		5			6	7	
7				1	9			3
9	1						2	
	7						3	
	3						5	8
1			9	4				6
4	6				3		9	
				5	8			

Medium

2	8			9	7			
7	3			6				4
	1	6			4			
					2		9	
	6	2		7		4	8	
	7		8					
			4			7	2	
4				1			5	8
			2	8			4	6

Evil

4	7	5				8		
						9		1
				6	5			
6	3			7		2		
				4				
		4		9			1	3
				8	4			
5	1							
		8				4	6	2

Vabilo k sodelovanju pri ustvarjanju rubrike »Šalabajsek inženir«

Kot vidite, smo v Most uvedli malce svežega vetra, med drugim tudi nove rubriko »Šalabajsek inženir«, v kateri prikazujemo fotografije slabe inženirske prakse, slabega dela ali pač samo arhitekturno neestetskega.

To ne pomeni, da norčujemo iz kolegov ali njihovega dela, ampak enostavno je rubrika mišljena z dobrim namenom – da se malce **nasmejemo**, pa četudi na svoj račun. Da komentiramo, kaj bi se dalo narediti bolje, ali pač pokažemo, kako se nam zdi, da se ne bi smelo delati. Verjamemo oziroma upamo, da je današnja gradnja dovolj dobra, da je takih primerov bolj malo. Zato bo ustvarjanje te rubrike precej zahtevno delo. :)

Ampak vseeno ne dvomimo v vaše budno oko ali bolje rečeno »žlehtnobo.« Vemo, da so taki primeri nekje zunaj, pa tudi pri nas. Zato študentje in profesorji – ne odlašajte in pošljite nam slike s kratkim opisom (lokacija, kaj vas je zmotilo) na uredniški elektronski naslov:

tinazavsek@gmail.com
spela.lamut@gmail.com

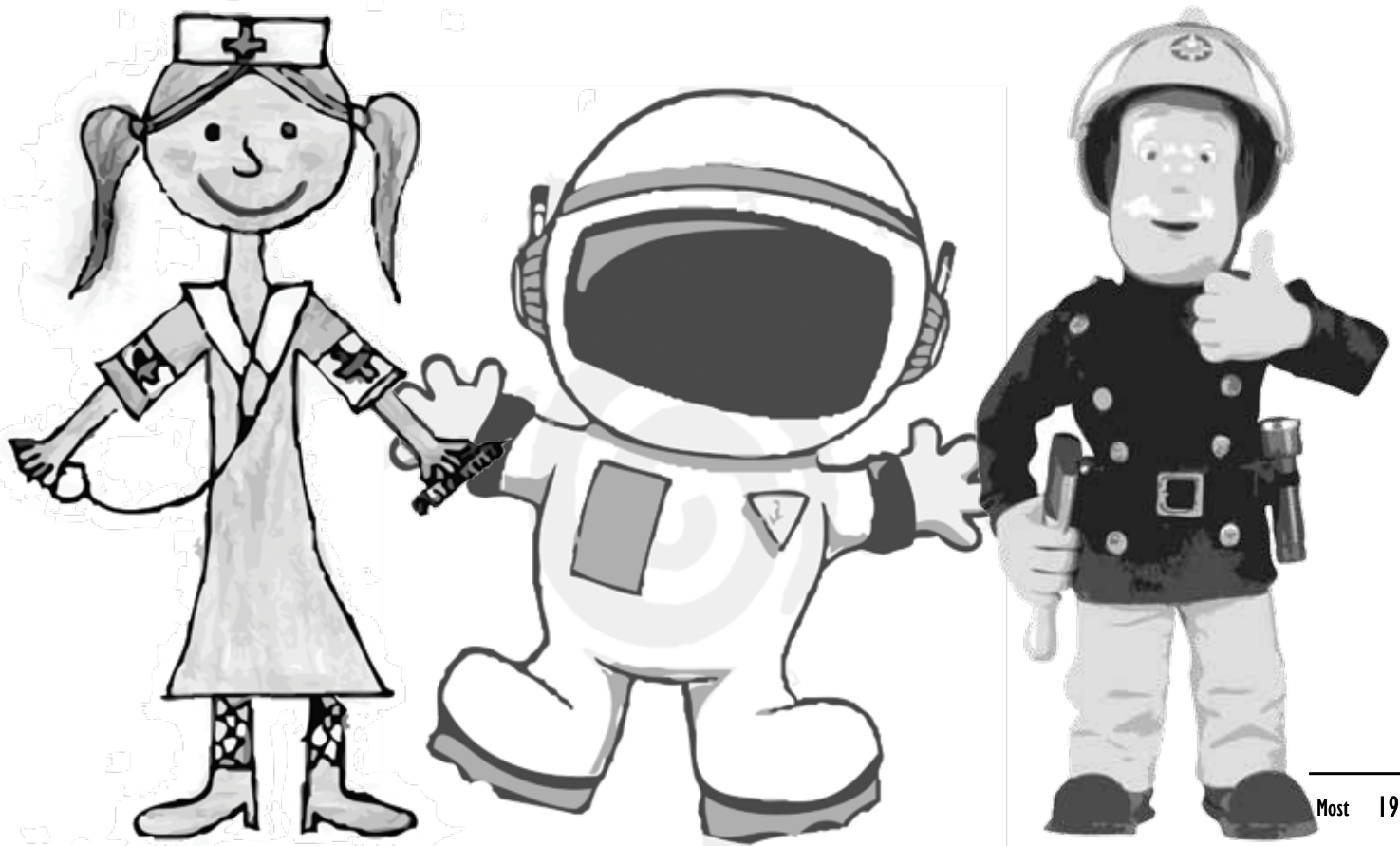
Ko bom velika, bom...

Prav vsak izmed nas je imel v svojih rosnih letih svojo malo vizijo o tem, kaj bo ko odraste. Vizije so se oblikovale predvsem na podlagi otroških iger, ki so spremljale naš vsakdan. Deklice so se rade posvečale kuhanju, urejanju in zdravljenju svojih punčk, zato je bilo večkrat slišati od njih „Ko bom velika, bom frizerka“ ali „Ko bom velika, bom zdravnica“. Prav tako kot deklince, so imeli tudi fantje svoje najljubše igre in hobije ter se z vso svojo strastjo predajali svojim avtomobilčkom, žogam, lego kockam in vesoljskim ladjam.

Danes, ko sem že velika in se ozrem okoli sebe se mi pojavi vprašanje. In sicer se z zanimanjem sprašujem, koliko nas je tistih, ki smo svojo „Ko bom velik/a, bom...“ uresničili. Res je tudi to, da se želje po tem kaj oziroma kdo bi radi bili v času odraščanja spremenijo. Večji kot smo, več stvari spoznamo in odprejo se nam novi spektri in spoznanja, kaj ta širni svet ponuja. Kljub temu se mi vseeno zdi, da je malo ljudi, ki sledijo svojim sanjam. Pritiski družbe, staršev in prijateljev vplivajo na naše odločitve, pa če si to želimo ali ne. Starši nam govorijo, da se moramo odločiti za poklic, ki nam bo omogočil življenje kot si želimo. Seveda s tem mislijo na finančno stabilnost in ne toliko na dejstvo ali bomo v svojem delu uživali ali ne. Potem še pogovor s prijatelji naleti da temo o prihodnosti in kmalu začnemo razmišljati o tem, kaj se nam bolj izplača, kaj nam prinaša boljše življenje in prihodnost, ki bo kar se da varna. Življenje samo nas potegne v svoje kremplje in krmari z našim življenjem po svoji volji. Včasih se izkaže, da za realizacijo naših želja ni ponujenih sredstev ali pa so finančno nedostopna. Takrat stopi v veljavo plan B, če sploh obstaja, ali pa izkoristimo tiste priložnosti, ki so se nam v danem trenutku ponudile. Tako na koncu zrastemo, smo veliki in pripravljeni za naše otroške sanje, vendar... Nismo nič od tistega, kar smo pričakovali ali si kot otroci želeli. Velikokrat pa se izkaže tudi, da bi se naš velik plan lahko uresničil, pa nam je ob ključnih trenutkih in odločitvah strah to onemogočil. Le od kje se je vzel ta strah, glede na to da so te želje in plani v nas zoreli tako dolgo časa. To je strah, ki se pojavi ob velikih spremembah in odvrne ljudi od finalnega koraka do zmagoslavnega cilja. Kajti ljudje smo rutinski. Življenje postavimo na tirnice in ko se na njih udomačimo se jim težko odrečemo. Tam smo namreč udomačeni, vse nam je znano in tudi počutimo se varno. Nove tirnice pa prinašajo nove spremembe, ki razbijajo našo rutino, naš vsakdan in nam krojijo nov način življenja. Po krajšem odlašanju in „cincanju“ kaj bi sami s sabo in kako naprej, pa se vseeno zavemo, da so vse meje, ki smo si jih postavili na poti do cilja, le v naših glavah. Morda so se prikradle same po sebi, morda nam jih je vsilila oklica. Glavno je, da se tega zavemo, da se spomnimo, po čem smo herepeneli kot majhni otroci. Kajti otroci ne poznajo strahu pred rutino, celo ni jim všeč. Radi odkrivajo nove stvari, nove igre, nove kraje... Že sama misel na to, da bi se cel danigrali z eno samo igračo, jim ukrade nasmeh z obraza. Kaj šele, da bi bilo tako cel teden.

Tako da, vrnimo se kdaj pa kdaj v naših mislih v otroštvo, spomnimo se naših pozabljenih želja in se opremimo s pogumom iz otroških let. Z znanjem in pametjo, ki jo imamo sedaj, bodo naše želje še lažje dosegljive. Pogum pa naj bo le tisti iz otroških let, saj je mnogo večji in močnejši.

Maja Šušteršič

ŠOFGG-jevci in Most:-ovci vam želimo pri opravljanju izpitov veliko znanja, lepe ocene, nore žure in predvsem prijetne počitnice!

